

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általalok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyesljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.)

Előfizetési árak: 1 évre 12 kor., $\frac{1}{2}$ évre 6 kor., $\frac{1}{4}$ évre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.	Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.	Megjelenik: kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytözsdeknél.
--	--	--

Virág Benedek és Anyos Pál emlékezete.

A jelen fája, a jövő virága, gyümölese a múltból nyeri életét és virulását. Ha jó talaját választottunk számára, az üde virág, a nemes gyümölcs nem maradhat el.

Önkéntelenül, számító akarat ellenére nagy kihatású ünnep lett a vasárnapi Annak a két egyszerű köntösű Pálos rendi szerzetesnek emlékezete nagyszerű hatással van a jelenre. Mindkettő az elnyomás, a nemzeti lélek tespedésének szomorú korszakában szóltot nemzetéhez. S ma, midőn a zsarnokság kigyóteste újra keményebben, hidegbben szorult nemzetünk testére — érezzük, hogy a hazafias szellem minden mozzanatára szükségünk van, hogy ébren tartsa, tüzelje, magas lánggal lobogtassa a honszerelme tiszta érzeményét.

Büszkék és boldogok vagyunk, hogy Székesfehérvár egész közönsége kivette a maga részét a nemzet ékeszavú lantosainak ünnepléséből. Együtt lelkesedtek a lelkesedőkkel, együtt örült az örvendezőkkel s bátran elmondhatja, hogy vasárnap oly ünnepet ült, a mely méltán irányozta reája az egész ország tekintetét s

Székesfehérvár szab. kir. város tiszta és fölemelő önérzettel tekinthet vissza a magasztos ünnepélyre.

Az ünnepély lefolyásáról a következőket jelentjük:

A borongó idő, mely ugyszólván heteken keresztül homályba takarta városunkat, egy két napra szünetet tartott. Pénteken, szombaton, ragyogó fény napsugarban gyönyörködöttünk, a vasárnap ünnepélyre nem mosolygott a kék ég, de távol tartotta tőle a könnyező felhőket. Ez illet a bánatos lelki Anyoshoz, a szomorú időken dalt zengő Virághoz.

A város ünnepi dísz öltöt. Lobogóerdő ünnepelte a reggeli vonattal érkezőket. Alig volt ház, a mely ne akart volna tüntetni a város örömmünepé mellett. A reggeli gyorsvonattal megérkeztek Zichy Jenő gróf, városunk országyűlési képviselője nem mosolygott a kék ég, de távol tartotta tőle a könnyező felhőket. Ez illet a bánatos lelki Anyoshoz, a szomorú időken dalt zengő Virághoz.

A város ünnepi dísz öltöt. Lobogóerdő ünnepelte a reggeli vonattal érkezőket. Alig volt ház, a mely ne akart volna tüntetni a város örömmünepé mellett. A reggeli gyorsvonattal megérkeztek Zichy Jenő gróf, városunk országyűlési képviselője nem mosolygott a kék ég, de távol tartotta tőle a könnyező felhőket. Ez illet a bánatos lelki Anyoshoz, a szomorú időken dalt zengő Virághoz.

stb. Eljöttek továbbá Anyos Pál rokonai közül özvegy Anyos Tivadarné szül. Kisfaludy Melánia, Anyos Pál és férje Slágyi Odon, Anyos Aliz özvegy, Anyos Pál s kívülük a város egész előkelősége.

Az ünnepély a Himnusz akkordjaival kezdődött, a melyet a főgimnázium, a főreáliskola és a kereskedelmi akadémia énekkara Kolb Cyprián főgimnáziumi tanár vezetése mellett énekelt. Ezután Zichy Jenő gróf, városunk országyűlési képviselője lépett az szónoki emelvényre s általános figyelmű köz hazafias érzületűl áthatott beszédben ünnepelte a két nagy költő emléket. Majd Szokolay István felső keresk. isk. tanuló mely hatást keltve szavalt a Vörösmartynak Virág Benedekhez írt szép költeményét. Koronafi Károly főreálisk. tanuló Bán Aladár Anyos Pál című alkalmi költeményét szavalt a nemes hévvel. Majd dr. Csapáry László főgimn. tanár nagyszabású felolvasása következett Virág és Anyos hazafias költsége címmel. Nagy művészzettel, nemes lelkesedéssel mélyedt a két költő lelki világába, a kik azon időben nemzetüknek világító szövevényei voltak a nemzeti szellem ápolásában, az elnyomás szomorú korszakában való ellenállásban. Az igazán becses irodalmi esszé a közönség mindvégig szives figyelemmel hallgatta. A felolvasást Csima Jenő főgimn. tanuló szavalt a következő, a ki Virág Benedek Székesfehérvár nemességéhez című költeményét adta elő nagy hatással. Végül a Szózat következett a bezárta az ünnepély első részét.

Az ünnepély másik része, az emléktábla

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRGAJA.

A költő becsülete és honszerelme.

Írta és a sz.-fehérvári Vörösmarty-körben Vörösmarty Mihály születésének 105. évfordulóján felolvasva:

REGŐCZI (EXNER) GYÖZÖ.

(Vege.)

Az támadta meg, akinek legnagyobb jöltevéje, atyai barátja volt. Azt a művészetet fordította ellene, a melynek legnagyobb hivatottságu művelőjeül éppen ő ismerte föl az ifjut. Petőfi irt ellene költeményt, olyan fellengő hévvel, a milyenre csak ő volt képes. Olyan fájdalmasan támadott, a milyen csak tőle telt. Az egyik nagy költő pálcát tört a másik nagy költő fölött; az egyik nagy hazafi elítélte a másik nagy hazafit.

Vörösmarty prózában felelt neki, mindössze egy epigrammát csatolt a prózához. Sértette a meg nem érdemelt itélkezés, a melyet nem méltóság nélkül és határozottan utasított vissza. Válaszát oktató tanácsosul fűszerezte meg. Ezt viszont Petőfi nem hagyta szó nélkül. Vörösmarty végül megbizott abban, hogy az idő majd itélni fog közöttük.

Ez be is következett; az utókor higgadtan, tárgyilag itélt. Vörösmarty nem volt vétkes politikus, de Petőfit se lehet gyarlónak, könnyelműnek mondani. Vörösmarty elveit soha sem tagadta meg, Petőfi a magáéit rajongóan követte. Ebben a se jobbra, se balra nem néző következetességben nem mérlegett, hanem vagy éjig magasztalt, vagy pokolra kárhoztatott. Összezdörült Pompával is, Jókával is és ne rajta mult, hanem csak Aranynak a szelidségén, hogy vele is törésre nem jutott.

A mi a mai váltásot is földézte, akkor is a magyar vezényszó volt a kérdés. Vörösmarty a helyzet szerint egyelőre megalkuvó többséggel szavazott, de nem minden habozás nélkül. Ez a habozás igen érthető egy lelkiismeretesen látogató honfiai oly ügyben, a melynek fejleményét, bevalását ki se jósolhatja meg biztosan. A főelvek mindig egyszerűek és nem volna bonyodalmas nehézség, ha az emberek természetesen alkalmaznák. De mennyit szoktak erőszakosan összezavarni ellenére a természetnek! És árat a nép adja meg, melynek bekövetkezendő sorsán Vörösmarty is mély aggodalommal tündött el. Varc annál egyszerűbb igazság, mint az emberfianak az a természetes kívánalma, hogy Istenhez anyanyelvén imádkozhassék: És éppen így nincsen-e ahhoz joga, hogy, midőn szembeszélik a halállal, ezt is a maga nyelven adják értesere? Láttunk hadsergeket, a melyek hazájuk nyelven csodákat műveltek; de nem ismerünk rá példát, hogy idegen parancsszón ugyan ilyenre buzdultak volna.

A ki nem helyesen itél, az meglakól érte, akár egyes, akár nemzet. Nem egy nagyhangú föltalakodott tekintélyről lett nyilvánvaló utólag, hogy az bizony csak üres hang volt. A mi pedig idejében nem enged, az később török.

Ki használt többet a hazának: a böcs-e mérsékletével, vagy az elszánt, a ki a dolgok folyásába egyszerre belévig teljes erejével? A mi hazánknak szüksége volt mind a kettőre. És, a mit nem lehet megmondani, költőnek ki volt nagyobb? ugy azt se, hogy kinek a hazához való szerelme volt nagyobb? Végig tekinthetünk egész életükön és külön egy-egy főséges jellem körül élénk, de a hazáért egyaránt minden áldozatra kész. Költészetükben a báj és erő, a művészet tökéletessége a magyarság győzelmét hirdeti. Nem is lehetett az másképen, mint, hogy e

két fenkölt lélek ismét összhangba olvadt. Petőfi-nek érznie kellett, hogy hazafisága nem tisztább a Vörösmartyénál, csak az út és mód, a melyen célt akar érni, részben más, mint az övé. Vörösmarty se tudott haragudni az ifjura, a ki szent ügy nevében támadta őt meg, midőn hievülő vére szerint a higgadtabb föltűnt nem értette. Vörösmartynak, mint politikusnak, Deák volt a legbensőbb barátja; de, mint költőt, kibe se fűzte megkapóbb viszonya Petőfinél. Elveik csatája olyan volt, hogy abból jellemük szeplőtelensége csak annal nyilvánvalóbbá lett.

A mai kétségbeesés idek és ama nagy kor között veszedelmesen sok a hasonlóság. Nekünk, magyaroknak, mindig megvolt az a súlyos bajunk, hogy egymást öltölk, holott az idők járasa nehezült meg fölöttünk. De egy félszázadnál több nem telhetik el anélkül, hogy a nép gondolkodását újabb irányok felé is ne terelje. A hit is, a haza is megerzék a tömeg vezér-elveit. Vörösmarty és Petőfi egy hitet szolgálták Istent, a hazát és az emberiséget. Lehet-e ennél szebb politikai program? Vegyünk példát fölük, értsünk velük ebben egyet és akkor a módokra, a részletekre nézve am különbözzünk: a válság a modern ésjárás mentén sem üthet ki e nemzet számára balul.

Hazánk ezredéves főállásának az évében bocsátottam ki egy költeményt, a mely Vörösmartyt és korát jellemzi.

A nagy válságot a beteg kiállta,

A let jogát kivívta emberül:

Kibékült már a nemzet és királya,

Hazánkra végre enyhébb nap derül.

Igy mondta ezt akkor az én költeményem! Akkor így is volt. Adja a jó Isten, hogy most is úgy legyen!

leleplezése a cisztercita rendház Nádor-utcai részén történt. Vörösmarty emléktáblája előtt egy hatalmas, nemzeti színrű drapériával bevont emelvény állott s a nagy költő emléktáblája mellett jobbról-balról egy-egy fehér lepel két táblát borított. A közönség fődelen fölvel végighallgatta a Himnusz, mely után *Zalai Mihály* főgimn. igazgató hatalmas alakja jelent meg a szónoki emelvényen. Az ünnepély keretéhez mért rövid, de lelkes szavakkal jellemezte a nagy számmal egybegyűlt közönség előtt az ünnepély jelentőségét, a két nagy költő szerepét városunkban s irodalmunk történetében. Beszéde közben lehullt a lepel a két tábláról s a közönség ajkairól a meglepetés kiáltása lebbent el, midőn a nemes izléssel készített emléktáblákat, a fehér, magyar stílusú keretbe foglalt fekete lapot szemlélte. Valóban büszkeséggel töltötte el lelkünket, mikor láttuk, hogy városunk újra egy kedves és tiszteletré méltó emlékek gyarapodott. A mű Havranek Antal szobrászt dicséri.

Az emléktábla felírásai a következők:

Jobbról:

É házbán élt, nevelt és lelkesített a magyar nemzet fájdalmas szavu költője:

ÁNYOS PÁL

Pálos-rendi tanár.

1782—1784.

Balról:

É házbán élt, nevelt és lelkesített a magyar nemzet tüzeslelkű ébresztője:

VIRÁG BENEDEK

Pálos-rendi tanár.

1780—1797.

Ezután *Vigyázó Imre* kulturfőmérnök daliás szép termete tűnt fel a szöszéken. Gyönyörködünk a gyönyörű díszmagyar öltözetben, a melyről újra szívesen bevallottuk, hogy a világ legszébb díszöltözete. A mi távol messzeségben (Münchenben) élő, ekesszavú poétáinknak gyönyörűsége költeményét szavaltta, a ki újra megmutatta, a mit már annyiszor elmondottunk róla, hogy Isten áldotta tehetség, a ki oly szépen, a szívet-lelket átjáró annyi gyönyörűséggel tud bennünket elbájosítani, a melyért újra és újra csak hála-lára kötelez le bennünket. S a szép szavazat méltó volt a szép költeményhez.

A honfi méla buját, a kesergést, a szilaj tüzet, a magával ragadó lelkesedést annyi erővel tolmácsolta, hogy a közönség felmelegedni érezte szívét és rajongó lelkesedésének zajos éljenzéssel és tapssal adott kifejezést. A szép költeményt egész terjedelmével itt adjuk:

Emlékezés.

Majd három emberből jatszólán át
Cujt erővel küzdte tor a fény
Két sír melyből fel a magas égig
Örtüzet gyújtva szentelt mezején.
Emlékezés, te múlt idők sugára,
Vezess dicsőink állott, szent nyomára.

Hús völgy óden, os völgyek sarujából
Kunor kosztor nagy harangja szól . . .
Kong-bong a harang . . . Dereng, csilán, sugárzik
A szentely ves ablakjaiból . . .
Libben a láng, sezen az Ur oltára
Az orgona titkosan szavára . . .

A tonjénlat hősien fellejével
Magasba száll a halk, buzgó ima
Két ifjú pálos szerzetes ajkairól
„Ildozlegy tenger ékes Csülluga” . . .
S a szárnyalo buvos, magasztos enek
Csodas visszhangja mamoros szívenek.

Ki mondhatna meg e nagy pillanatban,
Kozelb melyik hallta az Ur szavát,
Midőn keblük hó menyerei gyönyörnek
Égből sugárzó fénye hatja át . . .
Az áhitatnak tisztó tüzében,
Lelkek az O szent tronja közelében.

Ki kutatna, melyik tudosabb, bölcsőbb,
Midőn szóhátra nyitnak ajkairól . . .
Im' tanítványok virágkoszoruja
Éled, virul szavoktól mai napig,
A mit a mester hon ohajta, vára:
Dúsabb, dicsőbb ion a háza oltára.

Isten szelid szolgái mind a kellen;
Szívökben hit és szeretet honol.
S a lelki mégis más-más térbe szállong,
Midőn epezlőn sőhajós, dalol . . .
A homlokot egy-egy mízes esőjka érte
S mi más a vágy, mely dalunkat kísérelte . . .

A csengő harból rejtelmes határig
Küldik dobogó keblük óhaját;
Derül, fényl, lángot vész szányán az egyik,
A másik gyászos, síró éjszakul.
Amaz tündöklő napsugárral szálla,
Emelt vezérelt sír s halat homályra.

Az éj szétfeszülő körpílján keresztül
Oly hoditon szébb létre támadá
Virág Benedek lángoló dalára
A hűs szeretet hűpal-csillaga.
Az ő tüzés, harsány ébresztőjere
Pezsdül, forrong szíveknek szállta vére.

Versenyl a búcske fejedelmi sással
Csatlóg villogó szárnya szívala,
Vészhangzik föle az ég boltozatja,
Megindul, ébred a magyar háza.
Hatalmas pufszitok minden armány ellen:
Feltámadott az igaz, ősi szellem.

A nemzel lelke hűn okosodik, virraszt
Szikrázó nappal s felhős éjszaka,
Midőn a holdnak búgadt mosolyára
Halkan nyiták a cella ablaka . . .
És megjelen, kit annyi túske lepez:
Szegény Ányos Pál fűs, halvány lepe . . .

A lángos szeló andalgó hulláman
Mi légy, fűje a csodágyú dala . . .
A felegetől lassan toza rébbin
A neme banal sáppadt anyala . . .
Az edes bus hang Ányos kesergése,
Az estszőlőfény komoly remegése . . .

Fény és born, orom és bu a szívenek
Egyaránt mello, drága gyászve,
Vár és hida nektek ott, a terla honban,
Kik nem szünek e kunsel orozni,
Szébben ragyogjon lelkek sugára
Emlékezésünk éltele csokijára.

Végül a Szózat következett, a melyet a közönség újra fődelen fölvel hallgatott végig.

Délután 2 órakor ünnepi lakomára gyűlt egybe a közönség a Szent István teremben. A lakomát Cservényi bácsi szolgáltatta, még pedig mint rendesen — teljes megelégedésre. Az első felköszöntőt *Zichy Jenő* gróf, városunk országgy. képviselője mondotta a vendégekre, kik ünnepélyünk fényét emelték. *Goldzieher Ignác* elhárította a vendég kifejezést, mert Békefi drt a ciszterci renddel való összeköttetése őt és *Badics Ferencet* pedig, mint a város szülötteit fűzik széttepetheten szálnak Székesfehérvárhoz. A lokálpatriotizmus keretében Havranek József polgármestert s a város közönségét éllette. Dr. *Fáradti Károly* kir. főigazgató a Vörösmarty kör megbízásából nagyon meleg és nagyon szép szavakkal dr. *Városv Gyula* püspököt, illetőleg kalocsai érseket köszöntötte fel. *Badics Ferenc* *Zichy Jenő* grófot, a nemzeti eszme fáradhatlan harcosát éllette. Dr. *Békefi Kenig* pedig egy nagyon értékes és élvezetes beszéd kíséretében, a melyben mint kiváló történész nagyon sok érdekes és ismeretlen vonást eleventített fel városunk történetéből — a tanári kart üdvözölte. *Il'aldapfel* János az ünnepély kezdeményezőit és rendezőit — a kik közül mi dr. *Reiszer Ottó*t, az eszme megpendítőjét és a fáradhatlan dr. *Lauschmann Gyulát* az egész ünnepély előkészítőjét mozgatóját és lelki ünnepeljük — éllette. *Havranek József* a vendégeket, dr. *Vértessy József* viszont a szereplőket éllette. Végül az üdvözölő sürgönyöket olvasták fel.

A lakomán résztvettek:

Badits Ferenc, *Báró Jenő*, dr. *Békefi Remig*, dr. *Bierbauer Viktor*, *Billei Ferenc*, *Brünnér János*, dr. *Czapáry László*, *Dieballa György*, dr. *Faludi Miksa*, dr. *Fanta Adol*, *Farkas Antal*, dr. *Fiáth György*, *Fittler Béla*, *Gánóczy Flóris*, dr. *Goldzieher Ignác*, *Havranek Antal*, *Havranek József*, *Huszár Ágost*, *Hübner Károly*, *Kaltecker Márton*, dr. *Kapossy Endre*, *Kolemen Béla*, *Kelemen Gyula*, *Kenessey Gyula*, dr. *Klautz György*,

Klökner József, *Kovács József*, *Kovács A. Sándor*, *Kovács Károly*, *Köhler József*, *Kubik János*, dr. *Lauschmann Gyula*, *Lindermann Antal*, dr. *Lówy Károly*, *Mattes Zsigmond*, *Nagy Ignác*, *T. Nagy József*, *Nagy Zsigmond*, ifj. *Németh István*, *Pausch Raf-el*, *Pfinn István*, *Rauscher Béla*, *Révész Mihály*, *Reé István*, dr. *Reichardt Tamás*, *Reiszer Ottó*, dr. *Révy Ferenc*, dr. *Saára Gyula*, *Say Ferenc*, *Stuller József*, dr. *Szabady József*, *Szepesi Géza*, *Szirbek József*, *Tóth Artur*, id. *Turi Antal*, *Turián József*, dr. *Vargha Damján*, dr. *Várady Károly*, *Vértess József*, dr. *Vértessy Géza*, *Vértessy József*, *Vigyázó Imre*, dr. *Waldapfel János*, *Weitzendorfer Nándor*, *Wertheim Ármin*, *Wertheim Pál*, *Winkler Nándor*, gróf *Zichy Jenő* és *Zoltán Ödön*.

Közgyűlés a vármegyénél.

Egy régebbi közgyűlési határozat alapján, hogy mindaddig ming törvénytelen állapot tart, a vármegye törvényhatósági bizottsága minden hó első hetfőjén közgyűlésre jön össze, rendkívüli közgyűlés volt folyó hó 4-én, hetfőn délelőtt a vármegye székházán. A közgyűlés lefolyása fényes bizonyossága volt annak, hogy a régi korhadrt rendszer immár megoldott és képtelen többé talpra állni. A közigazgatási bizottság újraalakításánál a kilépő öt bizottsági tag helyébe, akik többé-kevésbé a volt szabadelvű pártnak hívei, — a vármegyei egyesült ellenzék a maga embereit választotta be. A közgyűlés egyedüli politikai tárgyát a helygyi ügyvivő *Kristóffy* leírta képezte, amelyben is a vármegyének az adó és ujjonok megtagadása ügyében hozott másodsor semmisítette meg. A vármegye törvényhatósága most is ragaszkodott előbbi határozatához és a miniszter megsemmisítő határozatát tudomásul nem veszi. Ezután már csak a vármegyei fizstviselők felfüggesztése és az állami dotáció megvonása következhetik, amit *Kristóffy* ur feltétlenül alkalmazni fog a renitenskedő vármegyével szemben.

A közgyűlés lefolyásáról tudósításunk a következő:

Báró Fiáth Pál főispán pontban 10 órakor nyitotta meg a közgyűlést, csekély számu bizottsági tag jelenlétben. Alig azonban, hogy befejezte megnyitó beszédét, bevonultak az egyesült ellenzék emberei, akik ezideig a folyosón tanácskoztak.

A tárgysorozat első pontját a közigazgatási bizottság újraalakítása képezte, miután öt bizottsági tagnak, névszerint *Gróf Cziráky Antal*, dr. *Szűts Andor*, *Vértessy József*, *Tallian Vilmos* és *Molnár Belának* lejárt a mandátuma. A szavazatszóló bizottságba *báró Mamdorff Géza* elnökle mellett *Matta Árpád* és *Balassa Gyula* küldettek ki. A bizottság jegyzője *Szabó István* volt.

Jó félórát tartott a szavazatok összeolvassása. Előrelátható volt, hogy az ellenzék helyt áll a maga emberei mellett, az eredmény azonban mégis meglepő volt. A régi tagok mind kibuktak, alig kaptak pár szavazatot, míg az ellenzék vdzerei nagy szótöbbséggel kerültek ki a választásból. Megválasztattak *Csontos Andor* 96, *Gyapay Pál* 94, dr. *Horváth Gyula* 88, gróf *Zichy Aladár* 80, *bicskei Rosenfeld Henrik* 62 szavazattal. Szavazatot kaptak még: gróf *Cziráky Antal* 29, dr. *Szűts Andor* 29, gróf *Széchenyi Viktor* 12, *Vértessy József* 22, *Molnár Béla* 25, *Kösi Miklós* 17, *Kenessey Gyula* 4, *Tallian Vilmos* 5, *Grünfeld Ignác* 1, *báró Mamdorff Géza* 1.

Az igazoló választmány 1906-ik évre a következőleg alakult meg. Az állandó választmány előterjesztés-re megválasztottak: *Huszár Ágost* alispán, *Kenessey Lajos*, dr. *Szűts Andor*, *Vértessy József*, dr. *Burchard-Bélaváry Rezső*. A főispán által kinevezettek: *Verebi Vég* István, *Deitrich Zsigmond*, *Molnár Béla*, *Mayer Károly*.

Báró Bánffy Dezső és gróf *Zichy Aladár* köszönetet mondott a vármegye közönségének az október 6-ikán hozott közgyűlési határozatért amely szerint az egyesült ellenzék vezérférfiai jegyzőkönyvi kivonathan üdvözöltek.

Szűts Artur főjegyző bejelenté, hogy a vármegyének az adó és ujjon megtagadására vonat-

kozó határozatát a belügyminiszter megsemmisítette.

Gyapay Pál orsz. gyűl. képviselő hazafias szép beszédben hívja fel a közgyűlést az előbbi határozat melletti állásfoglalásra. Szavait többször megszakította a meg-megújuló éljenzés és helyeslés.

Dr. Braun Lajos próbálkozik Gyapay Pál indítványára ellen szólani és azt indítványozta, hogy a községi pénztárak fogadják el az önként befizetett adókat.

Utána még Horváth Gyula dr. orsz. gyűl. képviselő szólalt fel, aki hozzájárult Gyapay indítványához és csak azon csodálkozik, hogy akadt valaki, aki a közgyűlés egyhangú hazafias megnyilatkozásával szembe mert helyezkedni.

Báró Fiáth Pál főispán kijelenti, hogy a közgyűlés Gyapay Pál indítványát elfogadja amely közgyűlési határozatot azonban ő megfellebbezni a belügyminiszterhez.

Több jelentéktelen tárgy elintézése után a közgyűlés délután fél 1 órakor véget ért.

UJDONSÁGOK.

— **Népakadémia.** Ugy volna jó, ha a legény egyesület nagytermét megégszer akkorára lehetne bővíteni, hogy befogadhassa a Népakadémia tanulni és szórakozni vágyó közönségét. F. hó 3-án volt a jelen sorozat második előadása s máris csak szorokodva fért el a 400 főnyi közönség. Ha ily arányban halad az érdeklődés, a vezetőségnek más alkalmas helyről kell gondoskodnia.

A legutóbbi vasárnapon *Bendi* Nándor joghallgató foglalta el az előadói széket s tartott egy mindvégig feszült érdeklődéssel hallgatott szabad előadást „*A pogány magyarokról.*” A jeles tehetőségű, szép reményekre jogosító ifjú előadó bemutatla őseinket egy külső megjelenésükben, mint belső lelkületükben. A fősúlyt ez utóbbira fektetve érkezett vallásukról, családi életükről, az adott szavuk szentül tartásáról. Nagy hatást keltek azokon kitérésai, melyekben a régi magyarok egyes erkölcsi kiválóságait, párszamba állította a mai nemzedék gyatraságával. Az előadás tartalmi gazdagsága, nyelvbéli szépségei, ügyes fordulatai s befejezésének ódái számyalasa szünni alig akaró tapsot váltottak ki a hallgatóságból.

Az előadás után szobhnél-szob szavalatok következtek. Tolonits Gy. Tóth K. örökszép *Előre* c. költeményét adta elő mely érzéssel, szívbe kapó keltséggel. Barátosi Ferenc joghallgató Abrányi Emil „*A magyar nyelv*” című gyönyörű költeményével lépett fel. Valóban éreztük a magyar nyelv felülmúlhatatlan szépségét, zenei báját, hatalmas erejét, mert mindezt érvényre emelte a szavalo imponáló tehetsége. *Korvits* Gizella kisasszony, kit a műkedvelő színelőadásokból mint kiváló tehetséget eddig is ismertünk, ez alkalommal a *Levél* című, kedves apróságot tartalmazó monológot adta elő bájos természetességgel, gyakorlott otthonossággal. A közönség hosszu tapsal adózott a nyújtott élvezetért.

Vasárnap f. hó 10-én esti 6 órakor *Huszár* Károly, a keresztény szocializmus egyik vezérfőfia tart előadást e címmel: *Mit kell a kereszténység a társadalomért s mit várhatunk a szociáldemokráciától?*

— **Rendkívüli közgyűlés a városnál.** Székesfehérvár szab. kir. város törvényhatósága f. évi december hó 7-én d. e. 9 órakor a városház nagytermében rendkívüli közgyűlést tart. Tárgy: Polgármester bemutatja a fejer- és tolnavármegyei helyi érdekű vasutak állami megvétele ellen szerkesztett felterjesztését tárgyalás és előadás végett. — Polgármester előterjesztése a visszatartott fogyasztási adók bérösszegének beszolgáltatására nézve érkezett ministeri rendeletről és ezzel kapcsolatban ugyan ezen ügyben a városi tanács véleményes előterjesztése.

— **Felolvasás.** A Magyar Mérnök és Építész egyeslet Budapesten szombaton egyetemes szakülést rendezett. A felolvasást *Ereky* Károly lapunk kitünő munkatársa tartotta *A külkereskedelm fontossága* címen. A jobbara szakférfiakból álló hallgatóság nagy figyelemmel és elismeréssel honorálta a szép előadást.

— **Köszönetnyilvánítás.** A szegénysorsu iskolás gyermekek teruházása alkalmával kegyesek voltak ajandekozni: Felmayer I. es fia: cég 1 vég baranetot, Karl Istvanne urno 28 drb. tejkendőt es 28 drb kötenykére való perkat, mely nemes tetokert a Jótékony Nöegylet nevében h. as köszönetet mond öve. Eisenbarth Terencné, a feluházasi bizottság önöke.

— **Halálozas.** Szabó Albinné, szül. Miheller Lenke etenek 22-ik egeben boldog házassaganak ö-ik havaban, hosszas szenvedés es vallásunk vigasztalásaink által való ismetelt megerősítés utan e hó 2-an este 10 orakor visszaadta ifju lelket Teremtőjének. A foher koporsot a reszevők oriasi tomegje kísérte hetfőn d. u, tel 4 orakor az orok nyugalom hazajaba.

— **Koszorumegváltás.** A boldogult Kis Ignác, a Felmayer gyar elarusito uzetenek vezetője elhunya alkalmabol a jótékony nöegyletkez a kovetkező adományok érkeztek: a Felmayer-gyar tisztviselői 10 kor., Botics Lajos 10 kor., özvegy Kis Ignacné es gyermekei 10 kor., a Triesti aut. bizt. tarsasag vezérügynöksége 25 korona. Mely adományokert halas köszönetet tejezi ki Reé Istvanne pénztáros.

— **Bojkot.** A budapesti nyomdászok vitézi tetre határozta el magukat. Nem szedik azokat a lapokat, a melyek Krisztófy Jakab barátjukat s a svaregelb politikat tamadjak. Ma mar egész sereg ellenzeki lap nem jelent meg. Hogy a dícsőség teljes legyen, a csöcseltek revolverrel támad a megjelenő lapok szedői ellen. A rendőrség pihen, a kormány örül, Kriszto Vészi Joskával együtt dorzsoi a kezét, Bacsben pedig bukfeneket hanyanak a copfos nemetek. Majd megárujuk, ki sir a végén. Mi sehogyan sem akarjuk a fordalmat. Odafon — ugy látszik — mindenáron akarjuk.

— **Anyos Pálról.** egy csinos kis irodalomtörténeti tanulmány jelen meg a napokban Székesfehérvártot. Szerzője *Kelmen* Bela, főreális-kolai tanár. Városunk Virág és Anyos ünnepe különösen alkalmas arra, hogy benső örömünket fejezzük ki a szerzőnek ezen szép munkája alkalmából, melynek lelkes hangja valóban méltó Anyos szelleméhez és a nagy nevű szerzőhöz. A tartalom nemes, az előadás előkelő, a felfogás tisztá. Szépen méltatja e kis (48. lap.) füzet Anyos irodalmi érdemeit, költői es hazafias nagyságát. E mű igazi nyeresége irodalomtörténetünknek, disse az Anyos irodalomnak, es méltó büszkesége a szerzőnek, kinek nagy nemet Szótára mellett, e mű sem jelentéktelen. Nem a lapok számával, de a tartalom komolyságával es értékével hat. Melegen ajánljuk ifjusagunknak, az írtézeteknek, de másnak is, aki Anyos költsétevel kimerítően es mégis aránylag röviden es tisztan kiván foglalkozni. Mert valóban felemeli lelkünket es meghatja e mű, mely a korviszonyokkal is szépen megismertet. Es szép kis művet el kellene olvasni mindenkinek, aki lelkesedik Anyos költői s hazafiai érdemeitért.

— **Helyreigazítás.** Lapunk legutóbbi számában említettük, hogy Ö Szentsége X. Pius pápa Zichy Lujza grófnőn a jótékonyaság terén kifejtett áldásos működéséért a Pro Ecclesia et Pontifice érdemrenddel tüntette ki. Így a dolog nem felel meg a valóságnak, a mennyiben a kitüntetés nem Zichy Lujza grófnő, hanem Zichy Livia grófnő kapta. Zichy Lujza grófnőt Ö Szentsége régebben részesítette már hasonló kitüntetésben.

— **Iparosok figyelmébe!** A karácsonyi iparvásár intező bizottsága felhívja az Iparos kör tagjait, hogy a vásáron részt venni óhajtók szándékukat legkésőbb f. hó 10-éig bejelentésük, mert későbbi bejelentések nem vétetnek figyelembe. A karácsonyi vásáron való részvétel a tagok részéről költésséggel nem jár.

— **Meglopott vezérőrnagy.** Tegnap reggelre Jámorffy Kálmán vezérőrnagy Budai-ut 16 sz. alatti lakásán tolvajok jártak, akik a verandáról támlásszékeket, ebédlőszékeket, szőnyegeket es egyéb értékes dolgokat loptak. A rendőrség megindította a nyomozást, de a tetteseket ezeitig nem sikerült kézrekeríteni.

— **A rendőr éles szeme.** A minapában történt városunkban. Komor, ősi est volt. A homályba borult Fazekas utcán egy uniforma alak sétálgat. Egyszerre az egyik ház hátsó helyiségéből — történetesen abból, a hol Erzsébet kir. hercegasszony lakik — valami különös zaj hallatszik. A cselédleányok valami mulatságos ügyet intéztek el. Az idegen megáll es fejét a falhoz közel tartva, hallgatózik. A távolból a félhomályból egyszerre egy rendőr alakja tűnik fel, a ki óvatosan közeledik feléje, mintha attól félne, hogy valahogyan elszalasztja. Egyszerre a vállára nyomja a kezét s erélyes, érces bariton hangon dörgi a fülébe:

— A törvény nevében! Kövessen.
A felelet egy nagy kérdés lett.
— Kicsoda maga?
— En, én, N. N., schweizi állampolgár vagyok. (Ennyit már megtanult édes hazai nyelvéből.)

A rendőrnek fölillant a szeme. Micsoda? Egy ember, a ki schweizi ember es most Fehérvárra jön es a főhercegnő háza körül settenkedik? Luchenit, Erzsébet királynének gyilkosa is Schweizban követte el pokoli merényletét. Az is settenkedett, ez is kémelet, szimatol, a bejárást vizsgálja.
— Előre a törvény nevében már sak azért is.
— De!

— Semmi de! — szölt a rend vitézi öre s a szemei oly veszedelmes fényben égtek, hogy Schweiz születte jobbnak látta azonnal letenni az ellenkezés legyvezetét s vonulni a veszedelmes kíséret előtt a városháza felé. A rend öre pedig valami csodálatos melegséget érezt a galoppban járó szive tájékán. Hogyne! egy anarkistát, bombavetőt, egy gyilkos Luchenit fogott el, a ki az ártatlan kir. főhercegnőre lént az éles gyilkos szerszámot. Es már érezte mellén az érdemkeresztet, melylyel az ősz király maga fogja kitüntetni; olvasta nevé, látta koszorúval övezett arcképet az újságokban, a ki egy cudar szövegnyelől mentette meg városunkat s hazánkat.

Az áldozat pedig szomorú kétségbeeséssel haladt tova. Hiába tekintgetett szépségét, egy árva lélek kevés, de annyi ismerője se volt a járókelők közt, sőt mintha hallotta volna a kárörvendő megjegyzéseket:

— Ime! egy gonosztevőt visznek a börtön felé!

Igy értek a színházhoz. Az áldozatnak egy gondolat villant meg a fejében. Odabent előadásra készülnek. Hátha itt van valamelyik rendőrkapitány, akivel immár barátságot kötött. Könyörögve fordult a mogorva tekintetű kísérethöz, hogy legálább annyit tegyen meg, hogy hívja, vagy hivassa ki a rendőrség képviselőjét a ki igazolni fogja.

— Ahá! szölt a rendőr — szöki akar, ürügyet keres s még jobban melléje állott, hogy a szökés pillanatában izmos marokkal nyakon csiphesse. Intett az ott posztoló rendőrnek, hogy azonnal hívja ki a kapitány urat. Az beszöls megjelenik az ajtóban Simon rendőrkapitány. Mosolyogva siet az uriember felé es szívélyesen üdvözli.

A rendőr arca pillanatról-pillanatra sötétebbé válik, nem szorul már oly közel a deliquenshez.

A kapitány ur csakhamar megérti a helyzetet s szemrehányóan szö hozzája:

— Mit akar? hiszen ez Hagenmacher sörgyáros ur rokona, a ki magyarul tanulni jött a mi öskoronázó városunkba.

— **Postai hirdetés.** Székesfehérvár szab. kir város területén Nádor-utca 17 sz. alatt özv. Strasser Lipótné szül. Reinitz Róza Johánytözsdes vezetésével Székesfehérvár gyűjtő I sz. elnevezéssel f. évi december hó 6-án postai gyűjtőhely lép életbe, mely bárhova szölo díjköteles ajánlott levelek es a belföldre, Ausztriába, Bosznia-Hercegovinába es Németországba szölo legfeljebb 400 korona értéknyilvánítással ellátott közönséges csomagok felvételével fog foglalkozni.

— **Tolvaj háziszolga.** Burány István háziszolga szombaton lépet ki Tögl Gyula fűszerkereskedő szogálatából. Kilépése előtt azonban meglopota utódját Pinke János mindenesit, akinek összes ruhaneműit elvitte. Pinke látta is, amint Burány a lopott holmikkal kivonult a házból, de nem merre megszöliant. Burány valószínűleg meglopott a város területéről. A rendőrség elrendelte köröztesését.

— **Kik pályáznak?** A nyugalomba vonult Peék Béla vármegyei közigazgatási segéd helyére ezideig Szabó István és Zalka János járási írások, továbbá Zalka József és Lengyel Lajos főz ponti vármegyei írások pályáztak. Az állás főispáni kinevezés útján fog betölteni.

— **A mentők munkája.** Az alábbi adatok mutatják, hogy november hó folyamán hányszor vonultak ki a mentők, hányszor vette igénybe segítségüket a város lakossága. Betegszállítás 21 eset, Segélynyújtás és szállítás 3 eset, Hullaszállítás 3 eset, Mozgóórszék (színház) 16 eset, Vak láрма 3 eset. Összesen 46 esetben működtek. A mentő intézmény fennállása óta az összműködés 1988 eset.

— **Háztulajdonosok figyelmébe.** Felhivatnak azon háztulajdonosok:

1. kiknek háza 1905. év folyamán ideiglenes házadómentességben részesült,

2. kik az adómentesség kedvezményétől valamely törvényes oknál fogva elúttettek avagy az adómentességi kedvezményt igénybe nem vették,

3. kik lakhatlan épületeiket folyó 1905. év folyamán lakható állapotba helyezték,

4. kiknek ideiglenes házadómentessége 1905. év folyamán lejár,

hogy házbéradó vallomásaikat folyó 11. december hó 31-ik napjáig a törvényes követelmények terhe alatt a városi pénzügyi tanácsos hivatalában adják be, hol is a bevállaláshoz szükséges ívek megszerezhetők.

— **Késelés a vasuti állomáson.** Sárobgárdról írják: Pajdics Mihály körtvélyesi lakos részeken állított a vasuti állomásra, hogy elutazzék. Közvetlen a vonat indulása előtt jegy nélkül akart beszállni a kupéba, amiben azonban Barát Mihály vasuti máházó, megfogva az atyafi kabátját, megakadályozta. Ez olyan dühbe hozta Pajdicsot, hogy kést rántva Barátot kétszer egymásután fejbeszurta. Pajdics Mihályt feljelentették a helybeli kir. ügyészségnek.

— **Felozlatott ács-szakegyelet.** Jó ideje annak, hogy a helybeli rendőrség az ácssegéd-szakegyeletét működésétől felfüggesztette, miután az az alapszabályokban előírt hatáskörön kívül egyébbel is, nevezetesen cucilista igazításokkal és tüntetések rendezésével is foglalkozott. A mikor pedig a rendőrség a felfüggesztés után melyekben betekintett a szakegyelet ügyeibe, világossá lett, hogy annak vezetősége ritul visszaél a tagok bizalmával. Különösen a pénzkezelés körül merültek fel gyanús dolgok, ami ellen annak idején ugyancsak tiltakozott a vezetőség, akikre azonban most saját elvtársuk Kristóffy belügyi ügyvivő sütötte rá a bűnösség bélyegét, amikor a rendőrség előterjesztése az ácsok szakegyeletét felozlatta. De ennél tovább is ment a belügyi ügyvivő az elvtársakkal szemben. Elrendelte, hogy a szakegyelet vagyona elárvereztessék és az ebből befolyó pénz a „Székesfehérvári ácsok temetkezési társulata”-nak adassék át. Elrendelte továbbá, hogy az állatok a fennfoglalt látszó büntetlenül cselekmények megtorlása végett a királyi ügyészséghez kitéssenek át.

A belügyminiszter felozlató leiratának indoklása a következő:

Felozlatandó volt az egyelet, mert a felfüggesztés indokát képező körülmény beigazolásán kívül kétségtelenül megállapított, hogy a tagkönyvecskék jelentékeny számu példányában nyugtatott lagdíj bevételek el nem könyveltettek; pénztári könyve a tagkönyvecskékkel semmi vonatkozásban nem állott, a vizsgálat oly bevételeket is megállapított, melyekről az alapszabályok nem intézkednek s azok hóváfordítása elszámolás tárgyát nem képezte, az egyelet egyetlen kiadási okmányt felmutatni nem tudott.

Mindezen körülmények azt igazolják, hogy a tagok vagyoni érdeke az egyelet szabálytalan, sőt könnyelmű pénzkezelése által alaposan veszélyeztetve volt. Tehát ugy ezen, mint másrészt azon körülmény is, hogy az egyelet az alapszabályokban kitűzött célokra túlterjedő s a tagok erkölcsi érziületére is káros működést fejtett ki természetesen magától maga után az egyelet felozlatását.

Tekintve továbbá, hogy egyáltalán nincs kilátás arra, hogy az egyelet az alapszabályok által kitűzött céloknak megfelelő erkölcsi keretek között újra éledjen — avagy ily keretek között egyelőre hasonló egyelet Székesfehérvárott létesül-

jön, a felozlatott egyelet vagyona az ugyanazon iparigban működő egyének segélyére alakult és valoban jótékony célú szolgáló „Székesfehérvári ácsok temetkezési társulata” javára fordítandó volt.

Az iratokból a királyi ügyészséghez való áttételét szükségesnek teszi azon körülmény, hogy a hatóság vizsgálata alkalmával megállapított azon adatok, mely szerint a bevételek el nem könyveltettek, a tagkönyvek a pénztári könyvvel vonatkozásban nincsenek, kiadási okmányok nem találhattak stb. büntetendő cselekmény fennforgására látszanak alapos gyanút szolgáltatni.

— **Beleesett a kutba.** Ma regget Juhász István mezőúr Benesik István és Skoda János földművesek egy nőt húztak ki a sárkereszturi sorompón túl levő gulyakútból. Juhász és társai a segélykiáltásokra lettek figyelmesek és éppen a kellő pillanatban érkeztek a segítséggel, mert különben az illető már elmerült volna a négy öles vízben. Deutsch Hermanné, így hívják az asszonyt, 40 éves és egy dudari kereskedő neje. Azt állítja, hogy gyalogosan indult Székesfehérvárról Abára, hogy édesanyja sírját meglátogassa. Utközben megsomjuzva a kuthoz ment, de a vízmerítés közben beleesett. Állítása azonban valószínűtlennek látszik és inkább feltehető, hogy öngyilkos akart lenni. A mentők beszállították a Szent György kórházba.

— **Veszetteb marások.** Scheirich József ettyeki földművesgazda kutyája a napokban megveszett és többeket, köztük a tulajdonos nejét is megmarta. A megmárt embereket vándoltás végett Budapestre a Pasteur intézetbe szállították, a megdühödt állatot pedig kiirtották.

— **A faképnél hagyott völégény boszujja.** Fers Mihály mári 21 éves kömvölégény régy hosszú éven át hűségesen utarolatott Tifinger Erzsébetnek, egy csinos, 19 éves mári leánynak. A leány szívesen fogadta az udvarlást, hat héttel ezelőtt azonban nem hallgatva Fers rimánkodására, Kendi Ferenchez ment nőül. A faképnél hagyott völégény bosszút forralt. Napról-napra töltött revolverrel lesekkel volt menasszonya után. Tifinger Erzsébet most már Kendi Ferencné, akit értesítettek az őt fenyegető veszélyről, rendkívül óvatossá volt. Ez azonban mit sem használt. Kendi né a napokban megpillantotta Fersét az utcán, futásnak eredt, de Fers utolérte. Balkezelével torokn ragadta és jobbában levő revolverrel agyba-főbe verte. Mikor a szerencsétlen asszony az ütésekől elkabulva előre hajlott, a nekivadult legény hátába lött, azután tovább ment. A járókelők a meglőtt asszonyt lakására szállították. Kendi né áll pota igen súlyos, úgy, hogy életbemaradása is kétséges. A merénylő legényt a csendőroök letartoztatták és bekísérték a helybeli kir. ügyészség fogházába.

— **Ki a legény a csárdában!** Csóri István Malom utca 49 szám alatti lakos verekedései révén ismert alak a rendőrség előtt. P. Nagy István fürdő utca 4 szám alatti lakos vasárnap este csendesesen horozgatott P. Nagy Józsefné Malom utcai vendéglőjében, amikor megjelent ott Csóri István is Csóri, aki régi haragosa Nagynak rövid szóváltás után kést rántva lámadt erre és kétszer egymásután fejbeszurta. Csóri István ellen a rendőrség megindította az eljárást.

Színház.

Szombat, dec. 2.

A *gerolsteini nagyhercegnő*. Az Offenbach-ciklus egyik legdallamosabb zenéjü s bájos mesejü naiv operettje került f. hó 2-án színpadra. Zeneje oly fülbemászó, hogy az ember behunyott szemmel is végigélvezheti. A címszerepet Margó Zselma foglalta le magának. Bravurral személyesítette meg a hirtelen lobbanékony vértü nagyhercegnőt s úgy játékaival, mint énekével valóssággal vezetett, mert nélkülöz biztasságot mondhatott volna az. Kivétel Somogyi Károly (Puck államtanácsos), Németh János Eric köztvitéz s Káldor Dezső Paul koronahercegét kell kiemelniük. Kövi Juliskának (Vanda porleány) játékáról hiányzott a himpor, a szünetös jövedél. Hangja is gyenge. Halász Ede (Bum bum) tábornok hálás szerepet nem tudta értékesíteni kellőleg, úgy, amint tőle egyébként elvárjuk. Sokszor megesett, hogy automatás kitömött viaszbabúnak néztük. Egyálta-

lán az előadás nem tartozik a legsikerültebbek közé.

Vasárnap, dec. 3. d. u.

Szulamith. Ez a jó időkből származó keletemetsz muzsikájü operett délutáni zónaelőadásban került színpadra. Csak jót írhatánk róla annál is inkább, hisz a címszerepet Székely Anna, ez a kiváló koloratur primadonna játszotta, kinek nagyterjedelmű hanganyaga mellé méltán sorakozott a drámai tóusban előadott játéka.

Vasárnap, dec. 3.

Smólen Tóni. Harmadszor is zsufolt nézőteret toborzott össze ez a nemzeti rámará húzott bohózat. Smólen Tónit Timár Béla játszotta és pedig igen elfogadható alakításban, ami annál is inkább érdeméül tudható be, hisz csaknem közvetlenül előtte láttuk Kovács Mihálytól, ettől a rutinizott színészről. A többi szereplők is jók voltak. A Kossuth-nótát ezuttal négyszer kellett megismételni a publikum szünni nem akaró frenetikus tapsai közepett. Az előadás *Zichy Jenő* gróf, városunk országgyűlési képviselője is jelen volt, kit a közönség zajos óvációban részesített felvonásközökben. Timár Béla, illetve Smólen Tóni pedig akkor érte el a legnagyobb tetszésnyilvánítást, mikor a harmadik felvonásban a bécsi udvari lakájruhát levette, mint magyar huszár jelent meg, kijelentette, hogy most már beáll *Zichy Jenő* szolgálatába. A közönség természetesen tomboló tapsviharral honorálta a sikerült beszédet.

Hétfő, dec. 4.

János vitéz. Az elpuszthíthatlan János vitéz immár a zónaelőadások sorozatába avaszirozott. Najta is beteljesedett a legértékesebb darabok sorsa, de hogy az ezután születendő sílány termékek képesek lennének véglegesen leszorítani a feledékenység homályába, azt nem hisszük. János vitéz korszakot jelent a magyar operettírás terén, s az alakítókra mindig kíváncsiak vagyunk. A nézőtér annyira megtelt publikummal, hogy egy gombostűnyi hely sem maradt üresen. Margó Zselmának ismét élveztük szilaj juhászhajtárját és snájdíj János vitézét. Kövi Juliska (Huska) közvetlen, érdeztőlküli, pedig Huska szerepében bő alkalma lehetne csillogtatni szupadratrmettségét. A kar összéneke minden kútkán alul áll.

Anyakönyvi statisztika

1905. november hó 25-től december hó 1-ig.

I. Születés.

Született: 10 törvényes fiú, 6 leány; törvénytelen fiú: 0, leány: 0; halva született törvényes fiú: 1, leány: 0 törvénytelen fiú, 0; leány: 0 — Összesen: 17.

II. Halálozás.

Elhalt: 7 fiú, 2 nő. Ezekből 7 éven aluli; törvényes fiú: 3, leány: 0; törvénytelen fiú: 0, leány: 0; 7 éven felüli fiú: 4, nő: 2. — Összesen: 9.

E szerint a születés a halálozást 8-cal múlja felül.

Elhaltak: Ketskes Katalin, Jolán, Mária r. k. 1 hónapos Iskola-utca 11 sz. — Kovács József r. k. ácssegéd, 71 éves, Olaj-utca 35 sz. — Kovács János, r. k. 3 éves, Szömörce-utca 8 sz. — Gadási Antal r. k. 17 hónapos, Csónka-utca 2 sz. — Urbich József, r. k. 73 éves, Várkörút 36 sz. — Kis Ignác, zsidó ön. kékfestőár kereskedő, 68 éves, Sas-utca 10 sz. — Horváth József r. k. 85 éves, Kertalja 26 sz. — Harsánin Béla r. k. 3 éves, Selyem-utca, 48 sz. — Németh István r. k. 8 éves, Kigyó-köz 15 szám.

Frank Balázs
kutmester, (I. Öreg-utca 5 sz.)

Elfogad kulfurást, ásást, szivattyu-javitást, vízvezetékek-és fűrdőberendezéseket. Minden északmába vágó munkákat gyorsfuro eszközökkel, jutányosan és pontosan végez.